

Güneşi Söküp Aldılar İçimden

— FarukCİVELEK · 25 Eylül 2013

güneşi söküp aldılar içimden
neşterle kazıyorlar aydınlığımı
zaman kısır bir mimli şimdi
doğacak hiç bir güne isim veremedim
sığmadığım çukurlarda üstüme toprak atıyorum
milyon cellatların iştahını eşeliyor derin yaram
tanıdık bir pençenin sonrasında
teneşir sessizliğinde
unutulmuş yerlede önemsiz bir adreste gizli
kendi elimle
kendimi ya/saklamış gibi duruyorum

barışı söküp aldılar içimden
hislerimde eksen kayması
her şey büsbütün sevincin izleri yok ediyor
daralan göğsümde çoğalıyor uçurum resimleri
avazımdan sızıyor
eşkiya kılıklı bir adamın ten tütsüsü
dişlerimin arasında kekremiş yürek kalıntıları
avuçlarımda kaybolan çocukların
saç kokusu

dünyayı söküp aldılar içimden
her sabah dilim kilitli
gördüğüm her şeyden bahane arıyorum
bir isyanı besliyorum koynumda bebek gibi
ne aşkın gülen yüzü umrumda
ne de masal kuşlarının tılsımı
kilometrelerce uzaktayım herşeyden
çürüyen bir elmadan başka tanışım yok
yaşımda yaşamımda
kanıtsız failsiz şahitsiz
dünyayı söküp aldılar içimden

Faruk Civelek